

Ιδρυτική Διακήρυξη

Δεν υπάρχει συζήτηση και αντιπαράθεση τα τρία τελευταία χρόνια της «ελληνικής τραγωδίας» που να μην έχει στο κέντρο της **τον ρόλο του ευρώ και της ΕΕ**. Έτσι και τώρα η κυβέρνηση επιχειρεί να αξιοποιήσει την προεδρία της ΕΕ, όχι μόνο για να επαναφέρει τα γνωστά κινδυνολογικά διλήμματα του τύπου «ΕΕ, ευρώ ή χάος», αλλά πριν απ' όλα για να προωθήσει ένα νέο γύρο βάρβαρης επίθεσης στους εργαζόμενους και στην κοινωνική πλειοψηφία. Δεν είναι μόνο μια υποκριτική θλιβερή παράσταση μιας δήθεν προεδρεύουσας χώρας.

Οι εξαγγελθείσες ήδη προτεραιότητες για την Ελληνική Προεδρία επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές. Οι προτεραιότητες αυτές, διατυπωμένες με την εξωραϊστική κυβερνητική φρασεολογία, παράλληλα με την ανασκευή της, είναι κωδικοποιημένα οι παρακάτω:

α) «Οικονομική ανάκαμψη, καταπολέμηση της ανεργίας, θωράκιση της κοινωνικής συνοχής». Στην πραγματικότητα υπόσχονται να προωθήσουν την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας των πολυεθνικών της ΕΕ, που ισοδυναμεί με την προσαρμογή των μισθών στο επίπεδο των ανταγωνιστών της, δηλαδή μεταξύ άλλων της Κίνας, της Ινδίας, της Βραζιλίας, καθώς και με τα υπόλοιπα γνωστά μέτρα καταβύθισης της κοινωνικής πλειοψηφίας. Ως άλλοθι δήθεν κοινωνικών πολιτικών θα προβάλουν ξανά τα γνωστά προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας και διαχείρισης της ακραίας φτώχειας με σκοπό τον έλεγχο των κοινωνικών αντιδράσεων.

β) «Κατοχύρωση της εξωτερικής και εσωτερικής ασφάλειας». Στην πραγματικότητα πρόκειται να προωθήσουν ακόμη παραπέρα την ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού, καθώς και την ενίσχυση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής της ΕΕ με μηχανισμούς τύπου Frontex που οδηγούν στην έξαρση των ρατσιστικών και φασιστικών φαινομένων. Επίσης, πασχίζουν να ενισχύσουν τη στρατιωτικοποίηση της ΕΕ με ό,τι αυτό σημαίνει για τις ιμπεριαλιστικές της επιδιώξεις. Πυρήνας αυτής της επιδίωξης είναι η αναβάθμιση του λεγόμενου Ευρωστρατού για επεμβάσεις αυτοτελώς ή μαζί με το ΝΑΤΟ σε πλανητική πλέον κλίμακα. Η εξελισσόμενη επέμβαση στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία είναι εξαιρετικά ενδεικτική.

γ) «Εμβάθυνση της οικονομικής, νομισματικής και τραπεζικής ενοποίησης».

Κατοχύρωση του ευρώ». Στην πραγματικότητα οι κατευθύνσεις αυτές ισοδυναμούν με νέα δρακόντεια μέτρα επιβολής της ανελέητης λιτότητας, της εκποίησης των δημόσιων αγαθών σε όλη την ΕΕ, μέσω των πιο ακραίων ιδιωτικοποιήσεων, καθώς και με την πιο σκληρή εποπτεία για την εφαρμογή τους.

δ) «Πρώθηση της θαλάσσιας πολιτικής». Στην πραγματικότητα αυτό σημαίνει κυρίως την αποκάλυπτη εκμετάλλευση των υποθαλάσσιων πλουτοπαραγωγικών πηγών από τις πολυεθνικές της ΕΕ και μάλιστα σε ένα επικίνδυνο πλαίσιο οξυμένων, ενδοκαπιταλιστικών και ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που φέρνουν τους εργαζόμενους και το λαό αντιμέτωπους, όχι μόνο με τη λιτότητα, αλλά και με τυχοδιωκτικές πολεμικές επεμβάσεις σε μια περιοχή που αποσταθεροποιείται ραγδαία.

Η ΕΕ ΗΤΑΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ

Τρία χρόνια τώρα η ΕΕ παίζει καθοριστικό ρόλο στην επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τον λαό. **Τα δύο από τα τρία μέλη** της τρόικα των δανειστών-τοκογλύφων, που επέβαλλαν μαζί με τις ελληνικές κυβερνήσεις τα δολοφονικά μνημόνια **προέρχονται από τους θεσμικούς μηχανισμούς της ΕΕ**. Την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Σε όλο τον ευρωπαϊκό νότο πριν απ' όλα και τελικά σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση ακολουθούνται πολιτικές που σαρώνουν και ισοπεδώνουν τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Εξελίσσεται μια αντιδραστική επίθεση βάθους ενάντια στον κόσμο της εργασίας, που θρυμματίζοντας τα εργατικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, έχει ένα βασικό διπλό στόχο. Επιδιώκει αφενός να φορτώσει τα «σπασμένα» της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων και αφετέρου να βαθύνει την εκμετάλλευση ως αναγκαία προϋπόθεση για την οποιαδήποτε προοπτική μελλοντικής καπιταλιστικής ανάκαμψης.

Η ΕΕ και οι θεσμοί της βάζουν πάνω από τα δικαιώματα και τις ανάγκες των λαών, **τον δικέφαλο θεό της «ανταγωνιστικότητας» των ευρωπαϊκών πολυεθνικών επιχειρήσεων και τον «παγκόσμιο ρόλο του ευρώ**». Σε αυτόν τον βωμό θυσιάζουν τις ζωές μας, αγνοώντας προκλητικά τη δυστυχία που προκαλούν σε εκατομμύρια ανθρώπους του πιο «ανεπτυγμένου κόσμου».

Η ΕΕ δεν είναι οργανισμός αλληλεγγύης, δεν είναι «σπίτι των λαών». Αντίθετα, λόγω και της δομικής της ανισομετρίας, αναπαράγει την **ανισοτιμία και τις σχέσεις επιβολής στο εσωτερικό της**. Γι' αυτό μετατρέπει σε πρώτο στάδιο τον ευρωπαϊκό Νότο σε ζώνη φτηνής εργασίας και υπερεκμετάλλευσης. Το χρέος αξιοποιείται για να επιβληθεί, η στυγνή εποπτεία και κυριαρχία των ηγεμονικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, αυτής της σύγχρονης «Ιεράς Συμμαχίας», ενάντια στους λαούς, πάντοτε σε συμφωνία με την ελληνική ολιγαρχία και τις άλλες εθνικές ολιγαρχίες σε χώρες που τελούν υπό επιτήρηση.

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΕ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΕ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΜΑΣ

Η συμμετοχή της χώρας μας στην ΕΕ και εν συνεχεία στην ευρωζώνη δεν ωφέλησε τον λαό, αλλά μια μερίδα τραπεζιτών και βιομήχανων, μεγαλοαγροτών και των μεγαλομεσαίων επιχειρηματιών που κέρδισαν από την πολιτική της ΕΕ και ωφελήθηκαν από τις κοινοτικές επιδοτήσεις. Η ΕΕ από την ίδρυσή της έχει σαν καταστατική της αρχή την απόλυτη ελευθερία για το κεφάλαιο. Αυτός είναι ο σκοπός της ύπαρξής της. Αυτή είναι η ουσία των «4 ελευθεριών» που κατοχυρώθηκαν από την ίδρυσή της (ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων, εμπορευμάτων, υπηρεσιών και προσώπων).

- Η ΕΕ πρωτοστάτησε **για τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και το βάθεμα της εκμετάλλευσης**. Μέσα από τις συνθήκες και τις οδηγίες της - από τη Συνθήκη της Λισαβόνας και το Μάαστριχτ έως την οδηγία Μπολκεστάιν και τις αποφάσεις του Δικαστηρίου Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΔΕΚ) - πέρασε η κατάργηση της σταθερής εργασίας και η μετατροπή της σε «απασχολησιμότητα». Έτσι, άνοιξε τον δρόμο για τον ανταγωνισμό ανάμεσα στους εργαζόμενους όλων των χωρών για το ποιος είναι φτηνότερος.
- **Σε όλο το φάσμα της εκπαίδευσης**, η ΕΕ προώθησε και προωθεί **μια σειρά αντιδραστικών μεταλλάξεων** του περιεχομένου, της οργάνωσης και των στόχων της. Συντονισμένα αποσκοπούν στο να εμποδίσουν την πρόσβαση της μεγάλης πλειοψηφίας της νεολαίας στην συστηματική επιστημονική γνώση αντικαθιστώντας την με αποσπασματικές γνώσεις και δεξιότητες. Στόχος τους είναι να παράξουν αποφοίτους με ιδεολογικά και γνωσιολογικά χαρακτηριστικά που ταιριάζουν με την επισφαλή εργασία και την ατομική διαπραγμάτευση με τον εργοδότη και να εμπορευματοποιήσουν την παροχή της γνώσης και την διεξαγωγή της έρευνας. Οι εκπαιδευτικές αντιμεταρρυθμίσεις επί υπουργίας Αρσένη, Γιαννάκου και Διαμαντοπούλου, καθώς οι σημερινοί εκβιασμοί για την εφαρμογή του νόμου 4009, βασίζονται και εφαρμόζουν κατευθύνσεις της ΕΕ, όπως έχουν περιγραφεί στη «Λευκή Βίβλο για την Εκπαίδευση και την Κατάρτιση», τη «Συνθήκη της Μπολόνια», καθώς και στους «Κοινούς Ευρωπαϊκούς Χώρους Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας».
- **Στον κρίσιμο τομέα της υγείας και της περίθαλψης, η ΕΕ χαράζει την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, συγχωνεύσεων και κατάργησης δημόσιων δομών υγείας**, υπαγορεύοντας την τραγική υποχρηματοδότηση και την ιδιωτικο-οικονομική λειτουργία του δημόσιου τομέα υγείας. Πρωτοστατεί στην δημιουργία πρωτοφανών φραγμών στην πρόσβαση στο φάρμακο και την περίθαλψη, με αποτέλεσμα την υγειονομική γενοκτονία της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Επί δεκαετίες, μέσω των ευρωπαϊκών προγραμμάτων στήριξης και τώρα μέσω των ΕΣΠΑ, υπαγορεύει θεσμικές

διαρθρωτικές αλλαγές υπέρ του ιδιωτικού κεφαλαίου και εγκαθιστά πληθώρα ελαστικών εργασιακών σχέσεων. Τέλος, **μεθοδευμένα οργανώνει την επιστημονική αιμορραγία της χώρας**, διαμορφώνοντας τις συνθήκες για τη μαζική μετανάστευση προλεταριοποιημένων νέων επιστημόνων, γιατρών και νοσηλευτών, στις πλούσιες χώρες του «σκληρού πυρήνα» της.

- Με την «**απελευθέρωση των αγορών**», και τις **πολιτικές αποφάσεις στήριξης συγκεκριμένων συμφερόντων** επιδίωξαν – και συνεχίζουν και μέσω και της τρόικας να επιδιώκουν – το κλείσιμο μεγάλων βιομηχανιών (ναυπηγεία Σκαραμαγκά, ΕΑΣ κλπ), το ξεπούλημα άλλων (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΛΑΡΚΟ), όπως και όλων των δημόσιων υποδομών σε όφελος του κεφαλαίου και ειδικότερα των μεγάλων ευρωπαϊκών πολυεθνικών. **Στην αγροτική παραγωγή**, οι όλο και πιο αντιδραστικές αναθεωρήσεις της ΚΑΠ, οι ποσοτώσεις και οι μειώσεις των αγροτικών επιδοτήσεων, οδηγούν σε **ξεκλήρισμα της μικρής και μεσαίας αγροτιάς** σε όφελος των μεγαλοαγροτών-καπιταλιστών, ενίσχυση του εμπορικού κεφαλαίου και της βιομηχανίας τροφίμων, σε επιβολή της «βιομηχανοποίησης» της γεωργίας και των μεταλλαγμένων προϊόντων με καταστροφικά για το περιβάλλον και την ανθρώπινη υγεία αποτελέσματα.
- Παρά τη ρητορική της για δημοκρατία και συμφιλίωση των λαών, **η ΕΕ προωθεί αντιδημοκρατικές, φιλοπολεμικές και ρατσιστικές πολιτικές**. Η συνθήκη Σένγκεν, το ηλεκτρονικό φακέλωμα, οι Ευρωτρομονόμοι, οι συνθήκες «προστασίας των επενδύσεων» συγκροτούν την άμεση παρέμβαση της ΕΕ στην περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις της ΕΕ, με προεξάρχουσες τη Γαλλία και τη Γερμανία, έχουν υποδαυλίσει τις πολεμικές συγκρούσεις στην Αφρική και τη Μέση Ανατολή, όπως έκαναν και παλιότερα στα Βαλκάνια. Ταυτόχρονα, ο Ευρωστρατός προετοιμάζεται για ανοιχτές επεμβάσεις στο εσωτερικό της ΕΕ, ενώ ο Ελληνικός Στρατός στο πλαίσιο αυτό κάνει ασκήσεις «καταστολής πλήθους». Τα σιδηρόφρακτα σύνορα της «Ευρώπης-φρούριο», το Δουβλίνο II και η FRONTEX εκτρέφουν τον ρατσισμό στις χώρες της ΕΕ για τους μετανάστες και για κάθε είδους μειονότητες. Συζητάνε ακόμα και για εσωτερικά σύνορα με στόχο την ανάσχεση της μετανάστευσης των νέων του Νότου, δείχνοντας έτσι πως ο ρατσισμός δεν έχει όρια και σύνορα. Αυτή η πολιτική οδηγεί **σε εγκλήματα όπως αυτά της Λαμπεντούζα και πρόσφατα στο δικό μας Φαρμακονήσι**. Είναι όλα αυτά που μαζί με την καταστροφική για τους λαούς οικονομική διακυβέρνηση **εκτρέφουν τον φασισμό στην Ευρώπη**. Άλλωστε, η προωθούμενη από την ΕΕ ταύτιση φασισμού-κομμουνισμού έχει σκοπό ακριβώς να στιγματίσει και να περιθωριοποιήσει την αντιφασιστική πάλη.
- **Η συμμετοχή στην ΟΝΕ** συνοδεύτηκε από δρακόντειες συνθήκες «δημοσιονομικής σταθερότητας» (Μάαστριχτ), από βάρβαρα μέτρα λιτότητας, απολύσεων, ιδιωτικοποιήσεων, κατάργησης των δημόσιων αγαθών που κορυφώθηκαν μετά την

παγκόσμια καπιταλιστική κρίση του 2008.

Συμπερασματικά, ο συνδυασμός της αντιδραστικής αυτής πολιτικής με το «σκληρό νόμισμα» συνέβαλαν στο να χειροτερεύσει αποφασιστικά η ζωή των εργαζόμενων, να συνεχίζεται η πρωτοφανής ύφεση, να αποδιοργανωθεί η παραγωγή και να πολλαπλασιαστούν τα λουκέτα, εκτοξεύοντας σε τεράστια ύψη την ανεργία. Το κλείσιμο εκατοντάδων εργοστασίων, η κοινωνική και παραγωγική ερήμωση, η ανεργία εκατομμυρίων ανθρώπων και της πλειοψηφίας της νεολαίας οφείλεται στην **τριπλή επίδραση της δομικής και παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού, των οικονομικο-πολιτικών επιλογών της ΕΕ και της συμμετοχής στην ευρωζώνη.**

Η ΕΕ ΕΞΕΛΙΣΣΕΤΑΙ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΣΕ ΕΝΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, με πυρήνα τους θεσμούς της ευρωζώνης, εξελίσσεται σε ένα ακόμη πιο αυταρχικό, αντιδραστικό τερατούργημα **απόλυτα ανεξέλεγκτο από τους λαούς και απόλυτα ελεγχόμενο από τους τραπεζίτες και τους ευρωπαϊούς βιομήχανους.**

Καταργούν κάθε έννοια δημοκρατίας και λαϊκής κυριαρχίας. Μεταφέρουν τις αποφάσεις στα πιο περικόκιστα και «στεγανοποιημένα» όργανα του ίδιου του κεφαλαίου. **Αναδύεται πλέον μια σύγχρονη και ιδιόμορφη απολυταρχία του κεφαλαίου.**

Στο όνομα του «ισχυρού ευρώ» και της σταθερότητας της ευρωζώνης υπογράφηκε η **«Συνθήκη για τη Σταθερότητα, το Συντονισμό και τη Διακυβέρνηση στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση»**, η οποία **ισχύει από την 1η Ιανουαρίου του 2014**, που προβλέπει ότι κράτη-μέλη της Ευρωζώνης δεν μπορούν να έχουν έλλειμμα πάνω από 0,5% του ΑΕΠ (άρθρο 3 της Συνθήκης), ενώ με χρέος μεγαλύτερο του 60% του ΑΕΠ, όπως η Ελλάδα, **οφείλουν να το μειώνουν κατά 1/20 κάθε έτος (!)** (άρθρο 4 της Συνθήκης). Συμφώνησαν μάλιστα αυτή η πολιτική να αποκτήσει εθνική νομική κατοχύρωση, κατά προτίμηση συνταγματική! Επομένως, η **παραμονή στην ευρωζώνη και την ΕΕ σημαίνει ένα μνημόνιο κάθε χρόνο.** Σημαίνει **αυστηρή επιτήρηση μέχρι το 2040** είτε μέσω μνημονίων (ή όπως αλλιώς ονομάσουν τους όρους για νέα δάνεια που θα ξεκοκαλίζουν οι τραπεζίτες, έλληνες και ξένοι) είτε μέσω των δομών της οικονομικής διακυβέρνησης, που μονιμοποιούν την επιτήρηση για τις «υπερχρεωμένες» χώρες και μάλιστα με την απειλή προστίμων 0,1% επί του ΑΕΠ από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο (άρθρο 8 της Συνθήκης).

Με τη δημιουργία της «Οικονομικής Διακυβέρνησης» τα τελευταία δύο χρόνια και τους κανονισμούς που την ακολούθησαν θεσμοθετήθηκε η μείωση του «εργατικού κόστους» υπό την απειλή επιβολής προστίμου από την Επιτροπή. Θεσπίστηκε η προ-έγκριση των εθνικών προϋπολογισμών στις Βρυξέλλες (κανονισμός 473 / Μάιος 2013) και τέθηκε ως προϋπόθεση για την καταβολή των χρημάτων των διαρθρωτικών ταμείων - που προέρχονται από τους φόρους των εργαζομένων σε όλη την Ευρώπη - η απόλυτη πλέον συμμόρφωση με τις

συστάσεις οικονομικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Καθορίστηκε ότι όποια χώρα έχει δανειστεί από τους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς θα βρίσκεται **σε καθεστώς αυξημένης εποπτείας μέχρι να ξεπληρώσει το 75% των δανείων της** (κανονισμός 472 / Μάιος 2013)! Αυτό για την Ελλάδα σημαίνει ότι θα βρίσκεται **σε καθεστώς επιτροπείας για μισό αιώνα** και βάλε. Και όλα αυτά πάλι με την απειλή κυρώσεων (όπως π.χ. ορίζεται στο άρθρο 5 του Ευρωπαϊκού Κανονισμού 1173/2011 «για την αποτελεσματική επιβολή της δημοσιονομικής εποπτείας στη Ζώνη του Ευρώ») ύψους αυτή τη φορά έως και 0,2% του ΑΕΠ. Αναπόσπαστο στοιχείο του αντιδραστικού και αντιδημοκρατικού αυτού οικοδομήματος είναι η **«ανεξαρτησία της ΕΚΤ» και των κεντρικών Τραπεζών**, για να μπορούν **άμεσα οι τραπεζίτες** να επιβάλουν τις βαθιά αντιλαϊκές πολιτικές τους, να αποφασίζουν κατευθείαν για το μέλλον των λαών της Ευρώπης. Η ΕΚΤ και το ευρωπαϊκό σύστημα τραπεζών δεν υπόκεινται σε κοινοβουλευτικό έλεγχο, αλλά χαράσσουν τις πολιτικές τους σε στενή διαβούλευση με τις μεγάλες ιδιωτικές τράπεζες της ηπείρου.

Η **μη εκλεγμένη Ευρωπαϊκή Επιτροπή** αποκτά όσο προχωρά η «ομοσπονδιοποίηση» της ΕΕ όλο και πιο πολλές αρμοδιότητες. Οι γραφειοκράτες της σχεδιάζουν τα νέα νομοθετήματα σε «ομάδες εμπειρογνομόνων» αγκαλιά με τις πολυεθνικές. Δουλεύουν πότε για την επιτροπή και πότε κατευθείαν γι' αυτές. Ότι και να ψηφίσουν οι ευρωπαϊκοί λαοί, για τους γραφειοκράτες αυτούς δεν αλλάζει τίποτα καθώς δεν υπόκεινται σε κανέναν δημοκρατικό έλεγχο. Έχουν ήδη δικαίωμα να επιβάλουν τη γνώμη τους για το ποιος πρέπει να είναι ο κατώτατος μισθός και ποιες οι δαπάνες για την υγεία στην τάδε ή τη δείνα χώρα. **Με την τραπεζική ένωση**, που θεσπίζεται επίσημα από τον Νοέμβριο του 2014, οπότε και μπαίνει σε λειτουργία ο **«Ενιαίος Εποπτικός Μηχανισμός» (SSM)**, εδραιώνεται πλήρως η **γερμανική ηγεμονία**. Παράλληλα, επιταχύνονται οι διαδικασίες συγκεντροποίησης του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, γεγονός που θα παροξύνει ακόμα περισσότερο τα παρασιτικά του χαρακτηριστικά. Κοντολογίς, η Γερμανία θα έχει στο εξής και θεσμικά πλέον τον πρώτο και τελευταίο λόγο στις «διασώσεις» κάθε τράπεζας ή χώρας-μέλους με ό,τι αυτό σημαίνει με βάση την ελληνική εμπειρία και όχι μόνο. Έτσι, **η μνημονιακή πολιτική αποκτά διαρκή και θεσμικό χαρακτήρα**. Αφορά όλες τις χώρες της Ευρωζώνης. Πιο αυστηρά και εξοντωτικά μάλιστα σε αυτές που έχουν προσφύγει στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας.

Σοβαρή εξέλιξη αποτελεί και η επωαζόμενη, στο παρασκήνιο μέχρι τώρα, συμφωνία για τη δημιουργία μιας γιγαντιαίας κοινής αγοράς ΕΕ-ΗΠΑ, κομμένης και ραμμένης στα μέτρα των πολυεθνικών. Τη συμφωνία αυτή διαπραγματεύεται σχεδόν μυστικά η Κομισιόν με την κυβέρνηση Ομπάμα. Πρόκειται για τη **«Διατλαντική Εμπορική Επενδυτική Σχέση» (TTIP)**, που εν δυνάμει μπορεί να σαρώσει κάθε κοινωνικό, περιβαλλοντικό και πολιτιστικό φραγμό, απελευθερώνοντας πλήρως την απληστία των πολυεθνικών μεγαθηρίων και καταργώντας κάθε μορφή ελέγχου και εθνικής-λαϊκής κυριαρχίας στα ζητήματα εμπορίου

και επενδύσεων.

ΤΟ ΝΕΟ ΕΣΠΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΑΛΕΙΟ «ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ», ΑΛΛΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥΣ

Οι απολογητές του συστήματος και της ΕΕ προσπαθούν να μας πείσουν ότι «δεν μπορούμε» να ζήσουμε έξω από την ΕΕ γιατί θα χάσουμε τα «κοινοτικά κονδύλια». Είναι σαν να μας κατηγορούν ότι η ρήξη με την ΕΕ δημιουργεί κίνδυνο να μας στερήσει τις ασπιρίνες για τον καρκίνο που μας προκαλεί η πολιτική τους.

Όμως το νέο ΕΣΠΑ 2014-2020 αποτελείται από πολύ λιγότερα κονδύλια σε σχέση με το παρελθόν. Συγκεκριμένα, μιλάμε για ένα πόσο 14-16 δις € για μια επταετία, δηλαδή για 2-2,5 δις € τον χρόνο. Άλλωστε τώρα που η κρίση ξέσπασε και απαιτείται η «κοινοτική αλληλεγγύη», μειώθηκε ο κοινοτικός προϋπολογισμός για να φανεί σε όλους για τι είδους λυκοσυμμαχία μιλάμε. Από τα κονδύλια αυτά ένα μεγάλο μέρος ισοδυναμεί έτσι και αλλιώς με την ελληνική συνδρομή στον κοινοτικό προϋπολογισμό. Η «κοινοτική συνδρομή» είναι ένα ελάχιστο μέρος από την ληστεία που γίνεται στον λαό μας. Αρκεί να υπολογίσουμε ότι για τους τόκους και τα χρεολύσια των τοκογλυφικών τους δανείων δίνουμε τουλάχιστον από 8-10 δις € τον χρόνο, ενώ η μείωση του Προϋπολογισμού Δημοσίων Επενδύσεων για να επιτευχθεί το περιβόητο «πρωτογενές πλεόνασμα» ξεπερνάει τα 5 δις € τον χρόνο! Αν συνυπολογίσουμε την καταστροφή από το κλείσιμο των ναυπηγείων, των ΕΑΣ, το ξεπούλημα κερδοφόρων μονάδων του δημοσίου και την καταστροφή μικρομεσαίων αγροτικών νοικοκυριών, τότε **το οικονομικό και κοινωνικό κόστος είναι ανυπολόγιστο.**

Το νέο ΕΣΠΑ είναι μοχλός και μέσο για την άμεση και ταχεία επιβολή των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων στην ελληνική κοινωνία. Οι όροι για την εκταμίευσή του νέου ΕΣΠΑ είναι ισοδύναμοι με τα γνωστά προαπαιτούμενα των μνημονίων και των άλλων αντιδραστικών επιλογών της ΕΕ (βλέπε π.χ. «κοινές διατάξεις για τα Ευρωπαϊκά Διαρθρωτικά Επενδυτικά Ταμεία - ΕΔΕΤ / Νοέμβριος 2013). Για παράδειγμα, τα κονδύλια για το νερό ή τα σκουπίδια δε θα εκταμιεύονται αν προηγουμένως οι υπηρεσίες δεν τιμολογηθούν με «ανταποδοτικό τρόπο», δηλαδή αν δεν πολλαπλασιαστούν οι χρεώσεις στα τιμολόγια. Κονδύλια για θέσεις εργασίας δε θα δίνονται αν δε χρηματοδοτούν ελαστικές μορφές εργασίας. Επομένως, το νέο ΕΣΠΑ δεν θα αποτελεί σε καμιά περίπτωση «δημόσιο χρήμα», που θα κατευθυνθεί σε κοινωνικά χρήσιμες δημόσιες επενδύσεις, ούτε απλά και μόνο δανεισμό με έστω σκληρούς τραπεζικούς όρους που το κόστος του θα φορτώνεται στις τοπικές κοινωνίες.

Τα κονδύλια του ΕΣΠΑ είναι αξεχώριστα από την αντιδραστική πολιτική της ΕΕ. Στην ουσία χρηματοδοτούν την εφαρμογή της. **Είναι τεράστια αυταπάτη να προπαγανδίζει κανείς ότι θα κάνει «ανάπτυξη» με τα κονδύλια του ΕΣΠΑ, κόντρα στην πολιτική της ΕΕ. Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΥΡΩΖΩΝΗ ΚΑΙ ΕΕ**

Όλες οι παραπάνω εξελίξεις αποκαλύπτουν τον ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως απογυμνωμένης και στυγνής ένωσης των πολυεθνικών και των τραπεζών. Επιβεβαιώνουν ότι μέσα στην ευρωζώνη και το ιμπεριαλιστικό σύστημα οικονομικής ολοκλήρωσης της Ε.Ε δεν μπορεί να εφαρμοστεί πολιτική κατάργησης των μνημονίων, ούτε μπορεί να υπάρξει σχέδιο εξόδου από την κρίση σε όφελος των λαών. Επομένως, **μια πολιτική σε όφελος της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας έχει σαν αναγκαία ζωτική προϋπόθεση την έξοδο από την ευρωζώνη, την απειθαρχία, τη ρήξη και την αποδέσμευση από την ΕΕ.**

Η αναγκαία αυτή προϋπόθεση για την άσκηση φιλολαϊκής πολιτικής προκύπτει άλλωστε και για τους παρακάτω θεμελιώδεις λόγους:

Πρώτο. Η ΕΕ υπήρξε εξαρχής ένας αντιδραστικός μηχανισμός. Ήταν απάντηση στη διεκδίκηση ανταγωνιστικότητας απέναντι στα άλλα μεγάλα καπιταλιστικά κέντρα. Ήταν δρόμος ισχυροποίησης απέναντι στο εργατικό κίνημα σε κάθε χώρα της Ευρώπης. Ήταν παράλληλα και μηχανισμός ισχυροποίησης των ηγεμονικών καπιταλιστικών χωρών της Ευρώπης απέναντι στις περιφερειακές και αυτό κορυφώθηκε με την ΟΝΕ και το κοινό νόμισμα. Οι τρεις αυτές πλευρές έχουν επιπτώσεις διπλά και τριπλά καταστροφικές για τις εργατικές τάξεις και τους λαούς στις χώρες της περιφέρειας της Ευρώπης.

Δεύτερο. Αποτελεί στρατηγική δέσμευση και επιλογή για τις αστικές τάξεις της Ευρώπης. Γιατί αν και ενισχύει τις ηγεμονικές καπιταλιστικές χώρες όπως τη Γερμανία, ταυτόχρονα επιτρέπει στις αστικές τάξεις των μη ηγεμονικών χωρών να αξιοποιούν την πίεση για την επιβολή βίαιων αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, βάθεμα της εκμετάλλευσης και στερέρωση της πολιτικής τους εξουσίας.

Τρίτο. Η ΕΕ δε μεταρρυθμίζεται. Αποτελεί πολιτική και οικονομική ένωση του κεφαλαίου. Υψώνεται σαν πολιτικός μηχανισμός πάνω στις σχέσεις εκμετάλλευσης και εξουσίας και τις ολοκληρώνει στο διεθνές επίπεδο ενισχύοντας τες. Η ΕΕ είναι ο δρόμος για την **ενοποίηση των αστικών τάξεων της Ευρώπης ενάντια στους λαούς**, προωθώντας τη διαίρεση και τον ανταγωνισμό των ευρωπαϊκών λαών μεταξύ τους. Αντίθετα η ενοποίηση των ευρωπαϊκών λαών περνά μέσα από την σύγκρουση με αυτόν τον ιμπεριαλιστικό οργανισμό των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων, την αποδυνάμωση και τη διάλυσή του.

Επομένως, **η έξοδος από την ευρωζώνη και η ρήξη-αποδέσμευση από την ΕΕ αποτελεί κορυφαία προϋπόθεση μιας συνολικής πολιτικής που εξυπηρετεί τα λαϊκά συμφέροντα και ανάγκες**, στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού και περιλαμβάνει:

- τη μονομερή κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων
- την παύση πληρωμών και την διαγραφή του χρέους
- την εθνικοποίηση των τραπεζών και των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων, χωρίς αποζημίωση και με εργατικό-λαϊκό έλεγχο.

- τη ριζική αναδιανομή εισοδήματος και πλούτου, με αποκατάσταση και διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων.
- το άσυλο για τους πρόσφυγες, τη νομιμοποίηση των μεταναστών και την απόδοση ιθαγένειας στα παιδιά τους, ενάντια στα ρατσιστικά μέτρα των συνθηκών του Δουβλίνου, τα ευρω-στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Αμυγδαλέζας και την «Ευρώπη-φρούριο» της Frontex.
- την αξιοποίηση των μεγάλων παραγωγικών δυνατοτήτων και της δημιουργικότητας του κόσμου της εργασίας υπέρ της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας, ενάντια στους ασφυκτικούς περιορισμούς και τα μεγάλα καπιταλιστικά συμφέροντα που εξυπηρετεί η ΕΕ.
- την κατάκτηση της λαϊκής κυριαρχίας, του δημοκρατικού δικαιώματος του λαού να καθορίζει τις τύχες του, ενάντια στην νέα «ιερά συμμαχία» που υψώνεται μπροστά του.
- τη δημιουργία συμμαχιών με άλλους αγωνιζόμενους ευρωπαϊκούς λαούς που θα σπάνε τα δεσμά της ΕΕ και θα αναζητούν νέους δρόμους διεθνικής συνεργασίας στη βάση των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων και της δημοκρατίας του εργαζόμενου λαού, στην προοπτική της καθολικής κοινωνικής απελευθέρωσης.

Αξίζει επιπλέον να σημειωθεί πως η εναντίωση και η ρήξη με την ΕΕ **δε γίνεται από τη σκοπιά της εθνικής καπιταλιστικής ανάπτυξης**. Αντίθετα, στρέφεται ενάντια τόσο στην ελληνική οικονομική ολιγαρχία, όσο και ενάντια στο συνασπισμένο ευρωενωσιακό κεφάλαιο, τους πολιτικούς τους εκπροσώπους και τους θεσμούς τους συνολικά. Η έξοδος από την ευρωζώνη και η ρήξη-αποδέσμευση από την ΕΕ έχει στόχο να ανοίξει διάπλατα δρόμους για **μια άλλη διεθνιστική συνεργασία και ένωση των λαών και των χωρών** με αλληλεγγύη, ισοτιμία, δικαιοσύνη, στη βάση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων στην Ευρώπη, στη Μεσόγειο, στη Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια και σ' όλο τον κόσμο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΥΣΗ ΕΝΟΣ ΜΑΖΙΚΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΩΣΗΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΕ ΣΤΗ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ

Με βάση όσα εκτέθηκαν παραπάνω είναι φανερό πως η Ελληνική Προεδρία στην ΕΕ στο πρώτο εξάμηνο του 2014 δημιουργεί μια ευνοϊκή συγκυρία για την εμφάνιση ενός μαχητικού, μαζικού λαϊκού κινήματος με στοχευμένη τη ριζική του αντίθεση στην ΕΕ και τις ανελέητες πολιτικές που αυτή ενορχηστρώνει με τη συνηγορία της ελληνικής ολιγαρχίας. **Γι' αυτό η παρούσα κοινωνικο-πολιτική πρωτοβουλία επιδιώκει να συμβάλει στην έκφραση, στον συντονισμό και στην οργάνωση της προσπάθειας να αναδυθεί ένα τέτοιο κίνημα.**

Η «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014», που εστιάζει τη δράση της στη σημαντική συγκυρία της Ελληνικής Προεδρίας με στόχο την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, φιλοδοξεί να συσπειρώσει δυνάμεις, συλλογικότητες και αγωνιστές που παλεύουν για τη διπλή έξοδο από το ευρώ και

την ΕΕ σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, εκείνες τις δυνάμεις που προσβλέπουν σε μια στρατηγική συνολικής διάλυσής της, ως αντιδραστικού μορφώματος του κεφαλαίου, αυτές που συμπυκνώνουν κατά προτεραιότητα την πολιτική τους στο ζήτημα της εξόδου από το ευρώ, όπως και σε εκείνες που αντιπαλεύουν τις επιλογές και τις πολιτικές της ΕΕ, μη θεωρώντας ακόμη ώριμο πολιτικά ζήτημα την έξοδο από την ΕΕ. Επομένως, η «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014» φιλοδοξεί να συσπειρώσει δυνάμεις, συλλογικότητες και αγωνιστές που συγκρούονται με τις λογικές του «ευρωπαϊκού μονόδρομου» και εναντιώνονται στην ΕΕ χωρίς καμιά αυταπάτη ότι αυτή μπορεί να αλλάξει, να μεταρρυθμιστεί ή να μεταμορφωθεί σε όφελος των λαών.

Γι' αυτό η «Πρωτοβουλία Αγώνα 2014 για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ»:

- διεκδικεί τη στήριξή της από όλες τις πολιτικές οργανώσεις, τα κόμματα και τις εκφράσεις της αριστεράς που παλεύουν ενάντια στην ΕΕ.
- καλεί όλες τις κοινωνικο-πολιτικές συλλογικότητες (σχήματα, κινήσεις, πρωτοβουλίες, ομίλους) και όλους τους αγωνιστές στο κίνημα και στην πολιτική που έχουν προσανατολισμό ρήξης και εναντίωσης στην ΕΕ να πυκνώσουν τις γραμμές της, να στηρίξουν τις δραστηριότητές της και να πάρουν μέρος στις λαϊκές κινητοποιήσεις που θα εκδηλωθούν την περίοδο αυτή.
- εκφράζει την επιθυμία συνάντησης στη δράση και στους αγώνες με όλους εκείνους τους μαζικούς λαϊκούς φορείς (σωματεία, λαϊκές συνελεύσεις, κοινωνικές οργανώσεις), που έχουν παρόμοιους στόχους και προσανατολισμούς.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι διεθνείς οργανισμοί του κεφαλαίου και οι ιμπεριαλιστικοί συνασπισμοί δεν είναι ανίκητοι!

Ο κόσμος της εργασίας, ο λαός μας και όλοι οι λαοί είναι αυτοί που θα πουν την τελευταία λέξη!

Αθήνα, Ιανουάριος 2014, από την Ιδρυτική Γενική Συνέλευση